

Hồi 34

Thạch Thất Kết Nghiệt Duyên

N

gọc Chánh Tử hồi hộp, lo lắng chạy đến hỏi:

- Bạch cô nương có tìm được hai...

Bà muốn hỏi Bạch Vân Phi có tìm được xác chết của Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Tiêu Tiên Tử không. Nhưng chỉ nói được có thể, cổ đã nghẹn ngào, không thể tiếp được nữa. Ngọc Chánh Tử gương đôi mắt tròn xoe, nhìn không chớp làn môi của Bạch Vân Phi, tim bà đập đùng đùng, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sắc mặt tái xanh. Tính mạng của Huyền Thanh đạo trưởng đều do lời nói của Bạch Vân Phi, làm sao Ngọc Chánh Tử không lo lắng được.

Bạch Vân Phi chán nản, lắc đầu nói:

- Dưới hang sâu đó, chỗ nào cũng bị tuyết đọng đầy và cứng như đá, dầu là rắn hay côn trùng cũng không thể sống nổi...

Ngọc Chánh Tử ứa đầy nước mắt, tiếp lời:

- Nếu té xuống dưới thì tan xương nát thịt rồi còn gì...

Bạch Vân Phi nói:

- Tôi tìm khắp dưới hang, nhưng cũng không thấy vết tích gì cả.

Ngọc Chánh Tử thở một hơi dài như trút bớt một gánh nặng trên vai, nói:

- Tuy hai người chưa phải sa chân xuống hang sâu, nhưng chẳng biết bây giờ họ ở đâu, hành tung thật là khó hiểu, không lý họ đấu nhau đến lúc đập vỡ tuyết, rồi đi đến chỗ khác đâu nữa sao ?

Bạch Vân Phi cười nói:

- Không thể như thế được. Trên núi này đất còn rộng, đủ cho hai người đấu võ mà, chẳng hiểu sao họ đi đâu mất cả ? Thật làm cho chúng ta khó hiểu vô cùng.

Ngô Không nói:

- Hay là đã có chuyện gì xảy ra ?

Bạch Vân Phi ngẫm nghĩ một lát, gật đầu nói:

- Vâng ! Có lý ! Chắc là có việc gì quan trọng hơn việc đấu võ nên hai người mới ngưng tay...

Nói đến đây Bạch Vân Phi “ý” một tiếng, tung mình nhảy xuống núi. Ngọc Chánh Tử và Ngô Không cũng đuổi theo, ngược mắt nhìn phía trước thấy ở nơi lưng đồi tuyết đóng thành băng, đã có khắc tám chữ ngã nghiêng.

“Vũ nhi ngộ nạn, đến cứu giúp.”

Mọi người thấy nét chữ tỏ ra người viết rất vội vã, có lẽ là Huyền Thanh đạo trưởng đã dùng kiếm khắc vào đá báo tin cho Ngọc Chánh Tử.

Bạch Vân Phi giật mình, tâm trí rối loạn, ngẩng đầu cất tiếng hú một hơi dài. Con bạch hạc nghe tiếng liền hạ xuống. Nàng hấp tấp tung mình nhảy lên lưng, toan thúc con chim thần bay đi.

Ngô Không nhảy phóc đến bên cạnh Bạch Vân Phi nói:

- Bạch cô nương! Xin tạm dừng bước, lão có mấy lời muốn nói.

Bạch Vân Phi nói:

- Loạn muội bệnh đã lành hết rồi, không còn gì lo ngại nữa...

Ngô Không lắc đầu chưa kịp nói.

Bạch Vân Phi sốt ruột hỏi:

- Chuyện gì nữa, nói nhanh lên ?

Ngô Không vội nói:

- Chữ trên núi này ít nhất viết cũng mấy ngày rồi, cô nương không biết Huyền Thanh lão huynh đi về đâu, làm sao tìm được?

Bạch Vân Phi ngẩn ngơ một lúc, mở miệng muốn nói nhưng chẳng thốt nên lời.

Ngọc Chánh Tử nói:

- Có gấp cũng không đi liền bây giờ được. Chúng ta hãy về nhà trước tìm kế, sau đó hãy chia nhau truy tìm.

Bạch Vân Phi nhảy xuống lưng hạc, nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử quả là một kẻ độc ác vô cùng.

Ngô Không từ khi gặp Bạch Vân Phi, chưa bao giờ thấy thái độ nàng vội vã, mặt bình tĩnh, gương mặt cau có như vậy, nên nghĩ thầm:

“Mãi đến giờ phút này, ta mới thấy người con gái này biểu lộ tính “con gái” lần thứ nhất.”

Bình thường Bạch Vân Phi lúc nào cũng có một phong độ cao quý, một vẻ kiêu ngạo, quý phái, khiến ai trông thấy cũng cảm phục. Những người mới gặp cứ tưởng nàng không có cái bản tính hờn giận yếu đuối của người con gái. Họ cho nàng là một kẻ đã thoát được “thất tình” và “bản năng” của nàng đối với lý trí chỉ còn lơ mờ như một vì sao đêm, bị mây che khuất. Không ai đoán được trạng thái tâm hồn của nàng ra sao cả. Ghét, thương, hờn, giận, không bao giờ nàng để lộ một cách tự nhiên. Nhưng trước những sự kiện đã xảy ra và tám chữ viết láu nghiêng ngửa kia đã cho nàng không thể kiềm chế được sự “hờn giận” thường tình của con người.

Ngọc Chánh Tử và Ngô Không đều chăm chú nhìn vẻ đẹp tuyệt trần của Bạch Vân Phi. Họ như linh cảm một điều không may sẽ xảy ra...

Bạch Vân Phi thấy mình quá xúc động vì lo ngại cho Mã Quân Vũ, mất cả bình tĩnh, để cho Ngô Không và Ngọc Chánh Tử nhìn mình với vẻ hoài nghi, thì nàng e thẹn, mỉm cười nói:

- Chắc là đang khi Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Tiêu Tiên Tử giao đấu thì Mã Quân Vũ vừa chạy đến nên bị Tiên Tử điểm trúng huyệt đạo, rồi cấp đi.

Ngọc Chánh Tử lắc đầu nói:

- Vũ nhi đã được đại sư huynh truyền thụ hết võ công của môn phái, đấu đánh không lại Ngọc Tiêu Tiên Tử thì hẳn cũng có thể đỡ nổi năm ba chiêu, để gì bị nữ ma đầu ấy kẹp đi một cách đột ngột như thế được.

Bạch Vân Phi mặt đỏ hồng, thầm nghĩ:

“Có lý ! Không cần Vũ huynh được phái Côn Luân dạy hết tài, cứ như thuật Ngũ Hành Mê Tung mà mình đã truyền thụ thì huynh ấy cũng đủ đối phó với Ngọc Tiêu Tiên Tử rồi. Hôm nay mình quả lẩn thẩn thật, cứ nghĩ toàn chuyện không may.”

Ngô Không thấy Bạch Vân Phi nóng lòng, thầm nghĩ:

“Trông nàng thương yêu lo lắng cho Mã Quân Vũ như thế thì tương lai Lý Thanh Loan chẳng tránh khỏi buồn khổ. So về võ công, tài mạo, Thanh Loan đều không thể bì với nàng được! Dẫu cho Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử cố lòng giúp đỡ cũng khó tác hợp được cho hai đứa đồ nhi.”

Nghĩ đến chỗ đau lòng, Ngô Không thở dài chán nản.

Ngọc Chánh Tử nhìn Ngô Không, thấy ông này đang lo ngại cho hạnh phúc của Lý Thanh Loan, sợ rằng nếu Ngô Không buồn ý dùng lời châm chọc Bạch Vân Phi lúc này thì sẽ có việc không hay xảy ra.

Ngọc Chánh Tử cười, nói:

- Chúng ta hãy về nhà trước! Đã có vết tích này lưu lại thì việc tìm ra những người ấy không khó lắm.

Bạch Vân Phi lại dùng con bạch hạc bay lên núi. Nàng vừa đến đỉnh một lúc đã thấy Thanh Loan chạy tới, hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Tỷ có tìm được đại sư bá của muội không?

Vừa nói, nàng vừa kéo tay Bạch Vân Phi, đôi mắt mở to, chờ câu trả lời.

Bạch Vân Phi vuốt tóc Lý Thanh Loan đáp:

- Đại sư bá của muội không có rơi xuống tuyệt cốc, ông ta đi tìm Vũ ca của muội rồi.

Lý Thanh Loan vui vẻ cười, nói:

- Đại sư bá tài nghệ rất giỏi, dĩ nhiên là không thể rơi xuống đó ! Nếu đại sư bá đã đi tìm Vũ ca thì chúng ta hãy về nhà đợi hai người ấy về !

Bạch Vân Phi định nói Mã Quân Vũ gặp nạn, Huyền Thanh đạo trưởng phải đi cứu giúp, nhưng vẻ mặt Thanh Loan đang vui vẻ, nàng không thể nhẫn tâm nói ra sự thật. Bạch Vân Phi chỉ gượng cười nín thinh.

Ngọc Chánh Tử và Ngô Không cũng vừa đến đỉnh núi. Bốn người cùng băng rừng mai đi trở về nhà.

Trên đường về, Bạch Vân Phi quay cuồng với bao nhiêu ý nghĩ:

“Nghĩ Ngọc Tiêu Tiên Tử cấp Vũ huynh đi thì quả vô lý. Nếu chàng bị nạn thì không thể đích thân đến cầu cứu sư phụ được. Chắc có người tìm gặp Huyền Thanh đạo trưởng đang đấu với Tiên Tử rồi nói cho họ biết tin Vũ huynh gặp nạn. Nhưng điều khó hiểu là ai đã đưa tin này ? Không biết Vũ huynh bây giờ ở đâu ? Còn sống hay đã chết ?”

Bốn người lần lượt vào nhà.

Bạch Vân Phi vẫn chìm trong ý nghĩ miên man:

“Núi tuyết ấy cách Tam Nguyên Cung không quá hai mươi dặm. Tại sao Huyền Thanh đạo trưởng không chạy về báo tin? Chắc là sự việc rất cấp bách...”

Ngọc Chánh Tử thấy Bạch Vân Phi đã vào nhà lâu mà vẫn chưa ngồi. Bà đoán biết Vân Phi đang lo lắng về việc Quân Vũ, nên cũng không làm rộn.

Ngọc Chánh Tử quay qua nói với Ngô Không đại sư:

- Lão thiền sư đã thấy đại sư huynh tôi và Ngọc Tiêu Tiên Tử giao đấu, vậy người nào hơn?

Ngô Không đại sư nói:

- Công lực hai người suýt soát nhau, kiến thức và sức mạnh thì đạo huynh hơn một bậc. Nhưng công phu khinh công thì Ngọc Tiêu Tiên Tử lại hơn. Có thể nói thân pháp đảo lộn trên không của nữ ma đầu ấy là môn tuyệt học ít thấy trên võ lâm.

Ngọc Chánh Tử nheo mày nói:

- Nếu lão thiền sư nói không sai thì Vũ nhi quyết không phải bị Ngọc Tiêu Tiên Tử bắt cóc. Hẳn được sư phụ tận sức truyền dạy mà còn có đại sư huynh giữ một bên thì Tiên Tử khó mà hành động được. Có điều lạ là hai bên đang giao đấu thì sao họ biết Vũ nhi gặp nạn. Chỉ cần tìm ra người đưa tin thì công việc có thể biết được.

Bạch Vân Phi đột nhiên xen vào:

- Không sai ! Văn bối cũng nghĩ thế ! Không biết người đưa tin đã đi đâu rồi, chúng ta tìm hấn sợ không dễ gì ? Giờ văn bối đi trước, hai trưởng bối chậm rãi đi theo sau cũng được.

Ngô Không lắc đầu nói:

- Trời bể mệnh mông biết đâu mà tìm ?

Bạch Vân Phi gượng cười, nói:

- Văn bối chỉ cần tìm ra dấu một sợi tơ nhện, hay một vết chân ngựa là có thể truy tầm được.

Lý Thanh Loan nghe tin Mã Quân Vũ gặp nạn, thoắt nhiên đứng lên, chạy lại bên Bạch Vân Phi, điềm nhiên nói:

- Đại tỷ tỷ! Tỷ tìm Vũ huynh thì cho muội đi theo với được không?

Bạch Vân Phi gật đầu, đáp:

- Được, chúng ta đi liền bây giờ.

Ngô Không liền nói:

- Không được! Các người đi tìm một cách mù quáng như thế đâu khác gì mò kim đáy bể ! Cứu người như cứu hỏa, không thể đặt một thì giờ lâu như vậy. Mã Quân Vũ nếu thật bị lâm nguy thì đi tìm như vậy có ích gì ? Nguy hiểm không chờ chúng ta.

Bạch Vân Phi giật mình lo lắng nói:

- Tiền bối nói đúng ! Tôi chịu theo ý kiến ngài, bây giờ chúng ta phải làm cách nào?

Ngô Không chẳng ngờ Bạch Vân Phi hỏi đột ngột, ngơ ngẩn một lúc, nói:

- Theo ý lão, nếu đi tìm như kẻ mù mắt, thà ngồi đợi tin còn hơn, Huyền Thanh huynh mưu cao tính kỹ, nếu gặp khó khăn, thế nào cũng tìm cách đưa tin về Tam Nguyên Cung, để

gọi người cứu viện. Nhưng có điều này nữa, lão nghĩ khi được tin Mã Quân Vũ gặp nạn, thế nào Ngọc Tiêu Tiên Tử và Huyền Thanh lão huynh cũng gác bỏ việc tranh chấp để cùng đi cứu giúp Vũ Nhi.

Bạch Vân Phi thấy lời nói của Ngô Không đại sư chí lý lắm, song nàng không thể ngồi yên trong lúc người yêu, dầu rằng tình yêu tuyệt vọng, đang lúc lâm nguy.

Nàng trầm tư một lúc, rồi ngẩng đầu lên nói:

- Tiền bối nói không sai ! Nhưng biết đâu chẳng có những việc bất ngờ ! Theo văn bối thì như thế này. Văn bối và Loan muội đi truy tầm họ, còn hai vị hãy chờ ở Kim Đỉnh Phong. Nếu tìm gặp văn bối sẽ cho bạch hạc về báo tin, còn như tìm không ra, thì dĩ nhiên chúng tôi phải về đây. Phần hai vị nếu được tin Huyền Thanh đạo trưởng thì hãy viết giấy lưu lại, chúng tôi sẽ đuổi đến giúp.

Ngọc Chánh Tử gật đầu nói:

- Cách này khá lắm ! Vậy chúng ta chờ đợi trong bảy ngày !

Bạch Vân Phi làm ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười kéo tay Lý Thanh Loan ra khỏi cửa, ngửa mặt hú lên một tiếng, con thần hạc đến.

Nàng nói nhỏ vào tai Lý Thanh Loan:

- Loan muội ! Muội muốn cỡi con hạc trắng lắm phải không? Hôm nay tỷ để muội được mãn nguyện.

Nói xong, Bạch Vân Phi kéo tay Lý Thanh Loan nhảy lên lưng bạch hạc. Chim thần kêu một tiếng dài, xòe cánh bay tung lên.

Ngô Không ngẩng mặt nhìn theo cho đến khi con bạch hạc bay khuất. Bạch Vân Phi dắt Lý Thanh Loan đi rồi để lại cho lão hòa thượng một nỗi lòng thương xót, lo âu...

Ngọc Chánh Tử thấy Ngô Không đại sư buồn bã, cất tiếng nói nhỏ:

- Lão thiền sư cứ yên tâm. Bạch Vân Phi đối với Loan nhi rất chân thật.

Ngô Không thở dài nói:

- Cầu cho được như thế thì tốt !

Ngọc Chánh Tử đang định trả lời, nhưng liếc mắt thấy Lâm Ngọc Bích bước đến, nên ngưng lại. Ngọc Bích vừa thấy sư phụ đã vội vã bước mau lên, chạy đến trước mặt Chánh Tử cúi đầu chào.

Hai ngày nay, Chánh Tử và Ngô Không đều bận tìm Huyền Thanh đạo trưởng nên cũng không lưu ý đến sự vắng mặt của Ngọc Bích. Bây giờ thấy nàng, Ngọc Chánh Tử hỏi:

- Hai ngày nay con đi đâu ?

Ngọc Bích giật mình, nhưng cố trấn tĩnh nói:

- Hôm qua đệ tử đến đây, nói chuyện với Loan muội một lúc lâu, rồi lại trở về Tam Nguyên Cung.

Trả lời xong, nàng đâm phân vân lo ngại, không biết hôm qua sư phụ mình có về Tam Nguyên Cung không. Lâm Ngọc Bích đứng yên lặng chờ đợi.

Ngọc Chánh Tử thấy thần sắc của nàng hơi khác lạ, nhưng tin đệ tử mình vốn thật thà, nên cũng không chú ý lắm, lại hỏi:

- Chưởng Môn sư bá của con có ở trong Tam Nguyên Cung không ?

Lâm Ngọc Bích nghe sư phụ hỏi, mừng thầm, lấy lại bình tĩnh cười nói:

- Chưởng Môn sư bá hiện ở trong cung.

Sự thật, Ngọc Chánh Tử hỏi thừa. Thông Linh đạo trưởng từ khi ở Kỳ Liên Sơn về, thì ẩn cư mật thất tu tâm luyện nội công, rất ít khi ra ngoài. Ngọc Bích tinh tế, nên trả lời rất hợp tình.

Ngọc Chánh Tử quay đầu lại nói với Ngô Không:

- Xin lão thiên sư nghỉ ở đây. Tôi về Tam Nguyên Cung xem thử đại sư huynh có tin tức gì không, đồng thời nhờ nhị sư huynh phái đệ tử chia ra nhiều hướng để dò tin.

Bà chấp tay chào rồi quay mình bỏ đi. Ngô Không đại sư buồn bã, từ từ bước về nhà tranh.

Lâm Ngọc Bích nhớ Tô Hùng, thấy cơ hội tốt, liền chạy về tư phòng sửa soạn một ít thức ăn, mang đến cho người yêu.

Tô Hùng đang lộn đầu đứng sát vách, vận công chữa bệnh. Một lúc sau, chữa xong chàng đứng lên, quay lại vừa gặp Lâm Ngọc Bích mang thức ăn vào. Tô Hùng sực nhớ đến người thư sinh áo xanh đã điểm thương mình nên hỏi:

- Người thư sinh áo xanh hôm trước là ai ?

Lâm Ngọc Bích nói:

- Dẫu huynh có thông minh đến đâu cũng không nghĩ rằng “chàng” thư sinh đó là một thiếu nữ tuyệt đẹp và “chàng” ấy còn nói với Lý sư muội của tôi là huynh xấu lắm !

Mặt của Tô Hùng tối sầm lại, chàng bực mình nói:

- Nếu hắn nói vậy càng hay ! Cứ để mặc tôi.

Nói xong chàng cặm cùi ăn, như chung quanh mình không có ai cả.

Lâm Ngọc Bích chột dạ, ngơ ngẩn một lúc lâu mới nói:

- Tô huynh sao lại nghĩ lầm về muội như thế ? Nếu muội tin người ta, thì đâu có đối đãi với huynh như vậy !

Đôi mắt chớp mấy cái, đôi dòng lệ thấm từ từ lăn trên hai gò má ửng hồng. Tô Hùng ngẩng đầu, nhìn Lâm Ngọc Bích, mỉm cười rồi lại cặm cùi ăn như trước.

Nụ cười của Tô Hùng đã an ủi nàng rất nhiều. Lâm Ngọc Bích lau khô nước mắt, nói:

- Tô huynh ăn chậm tí có được không ? Sao mà vội thế ?

Tô Hùng lại ngẩng đầu lên cười mỉm. Cứ mỗi lần chàng nhìn nàng cười thì Lâm Ngọc Bích cảm thấy lòng xao xuyến, vui vui.

Ngọc Bích ở Tam Nguyên Cung từ nhỏ đến lớn, mười mấy năm qua chỉ làm cái công việc sáng đánh chuông, tối gõ mõ, khiến tâm hồn nàng trở nên trầm tĩnh như mặt nước hồ thu. Vì thế, đã mấy năm trời, Hoàng Chí Anh luôn đeo đuổi tình yêu nhưng Lâm Ngọc Bích không cảm thấy kích động, tưởng đâu lòng nàng thoát được bể tình. Không ngờ vừa gặp Tô Hùng lại bị tiếng sét ái tình đánh nhằm con tim, khuấy động tâm hồn trầm lặng của nàng.

Tô Hùng ăn xong, thả đĩa xuống, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Hai huyệt Thiếu Âm và Thiếu Dương của Tô Hùng đã thông. Toàn thân khí huyết đã

vận chuyển điều hòa, sắc mặt đã phục hồi. Chàng mỉm cười, dưới ánh đèn trông càng đẹp trai, dễ thương hơn nữa.

Tô Hùng vốn tuấn tú, khôi ngô, bây giờ cái vẻ đẹp ấy thêm chút mệt nhọc, khiến Lâm Ngọc Bích thương xót. Bất giác nàng tiến đến nắm tay Tô Hùng hỏi:

- Thương thế của Tô huynh có cảm thấy giảm không ?

Tô Hùng được bàn tay mềm mại, mát rượi của Ngọc Bích nắm cánh tay, lòng chàng kích động, không vận khí hành công được nữa, trở mắt nhìn nàng cười nói:

- Tôi đã khá rất nhiều, có lẽ chỉ hai ngày nữa thì hoàn toàn bình phục.

Lâm Ngọc Bích thở dài nói:

- Tô huynh lành bệnh rồi, chắc phải rời khỏi nơi đây, không biết đến bao giờ được gặp nhau ?

Tô Hùng cười nói:

- Chuyện “sinh, ly, tử, biệt” khó mà tránh được, nên việc xa cách không có gì đáng lưu luyến.

Lâm Ngọc Bích xót xa, hai hàng nước mắt rơi lã chã, cúi đầu im lặng, không nói gì...

Tô Hùng nói:

- Đệ tử của phái Côn Luân có phải mặc đạo phục không? Tại sao Lý Thanh Loan lại không mặc ?

Lâm Ngọc Bích như có cái gì nghẹn nghẹn ở cổ, ngẩng đầu nhìn Tô Hùng rồi lại cúi đầu không nói. Tô Hùng cũng không hỏi nữa, nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Lâm Ngọc Bích buồn bã, dọn dẹp thức ăn còn lại, rồi lui ra khỏi nhà đá.

Sau khi điều hòa hơi thở, Tô Hùng lại chúc đầu xuống đất, giúp cho máu chạy dễ dàng, chu lưu trong cơ thể.

Một ngày trôi qua, Tô Hùng đã khỏe hẳn, chàng rảo bước ra khỏi nhà đá, nhìn cảnh vật.

Những áng mây hồng phản chiếu trên mặt nước. Từng làn gió ngào ngạt hương hoa thổi lên, khiến Tô Hùng cảm thấy tinh thần sảng khoái, bất giác chàng cất tiếng cười khanh khách. Vì phải chữa trọng thương, chân lực hao mòn, nên cười một lúc lâu, Tô Hùng bị mệt, ngồi tựa lưng vào vách đá, ngủ mê hồi nào chẳng hay.

Đến khi chàng tỉnh lại thấy mình đang nằm ngủ trong nhà đá.

Trời đã về đêm. Trên mình chàng đã được ai đắp một chiếc đạo bào dài. Bên cạnh một thiếu nữ mặc áo xanh bó sát thân, đôi mắt nhắm nghiền, ngủ rất say mê. Nàng đó chính là Lâm Ngọc Bích.

Dưới ánh đèn, nàng nằm nghiêng nghiêng hơi thở phập phồng, gò mà ửng đỏ toát ra một hương thơm dịu dịu...

Tô Hùng ngấm một lúc, lòng kích động, máu nóng chạy khắp cơ thể. Tuy bản tính độc ác lạnh lùng nhưng trước vẻ kiều diễm lồ lộ của cô gái đang ngủ, bất giác Tô Hùng choàng tay qua ôm lấy nàng.

Đang mơ màng giấc điệp, Lâm Ngọc Bích bỗng giật mình thức dậy, mở mắt ra, thấy

Tô Hùng ôm chặt mình.

Nàng vừa then vừa giận hét:

- Người làm gì kỳ thế ? Mau buông tôi ra !

Lâm Ngọc Bích ra sức vùng vẫy kịch liệt...

Nhưng Tô Hùng đâu để nàng thoát được, cười khoái trá, nói:

- Không phải muội thích tôi lắm sao ?

Lâm Ngọc Bích càng giận, thét lên:

- Nếu biết người là người như thế, thì ta đâu đếm xỉa đến, để mặc người chết còn hơn...

Nàng vượt khỏi tay Tô Hùng, chạy lẹ ra khỏi nhà đá.

- Người còn có thể chạy thoát sao ?

Vừa nói chàng phi vút theo, tay trái xuất Ô Long Thám Trảo chop vai hữu của Ngọc Bích.

Bấy giờ công lực của Tô Hùng đã phục nguyên nên chàng ra tay rất nhanh. Còn Ngọc Bích nghe gió lộng phía sau, liền diễn Ngân Giá Kim Lương đón đỡ, hai chân cũng đồng thời đá giắt ngang qua.

Tô Hùng cúi mình tránh khỏi cái đá chí tử của Lâm Ngọc Bích, lắc mình một cái đã tiến sát vào bên nàng, đưa tay trái lên chặt vào bả vai Ngọc Bích.

Lâm Ngọc Bích xoay mình, hụp xuống đất dùng thế Đơn Tiên Thắng Mãnh Hổ, cung tay hất mạnh vào sườn đối phương. Tô Hùng cười gằn một tiếng, dùng Cầm Nã Thủ chop cổ tay mặt Lâm Ngọc Bích. Nàng giật mình, biết sức mình không bằng chàng được, vội rút tay lại, nhảy xéo ra sau. Tô Hùng đâu chậm trễ, nhảy vút đến xuất Hầu Tử Thôi Đào chop vào vai Ngọc Bích một lần nữa.

Lâm Ngọc Bích hãi kinh, vội nghiêng người về phía sau theo thế Cuồng Phong Bạc Trúc rồi nhảy qua trái, chân mặt quét vào chân trái Tô Hùng.

Tô Hùng nhanh nhẹn, nhắc chân trái lên, rồi tiến sát thêm, dùng Tiên Nữ Hiến Đào để đánh ngã Ngọc Bích.

Lâm Ngọc Bích lờ đà, phải theo thế lộn bật về phía sau. Vừa đứng thẳng người nàng đã xuất Đảo Dĩ Quyền đá về phía trước sợ Tô Hùng tiến theo.

Tô Hùng phải giật mình thối bộ, rồi lách mình theo thế Sát Thủ Giản bỏ tay phải vào mặt nàng. Lâm Ngọc Bích nhảy lui một bước, thân hình chỉ còn một thước nữa đã sát góc nhà đá.

Tô Hùng dừng tay, đứng ngoẻo đầu cười man rợ, nói:

- Muội còn chạy nữa không?

Dứt lời liền xuất Điều Dương Lô Cổ định ôm xốc Lâm Ngọc Bích...

Nhưng một sự trái ngược, Ngọc Bích đã dùng thế Quan Âm Nhập Trộn lách qua khỏi mình của Tô Hùng. Tuy nàng đã thoát được, song thần trí rối loạn, chưa kịp chạy ra cửa thì Tô Hùng đã quay người lại nhảy vèo đến chặn ngay cửa thạch thất.

Tô Hùng nhún vai, nhìn Ngọc Bích nói:

- Muội đã có lòng yêu tôi, thì còn giả bộ chi nữa ? Chắc tôi không xứng với muội sao ?

Lâm Ngọc Bích thấy Tô Hùng chế nhạo, xấu hổ, tức giận quay mặt đi nơi khác. Đâu ngờ vừa lúc đó nàng nhìn thấy thanh kiếm của mình dựng bên vách. Nàng liền nhảy đến cầm thanh kiếm gần gần trên tay, nhìn Tô Hùng lạnh lùng nói:

- Nếu người không tránh ra thì chờ trách ta dùng vũ khí đó nhé !

Tuy giọng nói đanh thép, song vẫn có nhiều đau xót, thương yêu.

Tô Hùng cười khẽ, nói:

- Muội có tài cứ diễn ra hết đi ! Không dễ gì đêm nay muội có thể tự do ra khỏi thạch thất này.

Lâm Ngọc Bích không trả lời, vung kiếm lên, nhắm ngực Tô Hùng đâm thẳng.

Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng lách mình tránh thế kiếm, tay trái thủ thế, tay mặt đánh bật một chưởng ép đối phương lùi nhanh về phía sau.

Lâm Ngọc Bích lo lắng liên tiếp đánh ra ba chiêu “vút vút vút” vô cùng hiểm ác, không còn nhân nhượng được nữa.

Tô Hùng khinh địch, thiếu chút nữa lâm nguy. Cơn giận bốc lên, chàng cười nhạt nói:

- Tử tế không chịu, lại muốn hình phạt, vậy người chờ trách ta !

Tay trái hất liền xuất Lực Phạt Hoa Sơn chặt tước xuống đối phương.

Lâm Ngọc Bích diễn Nghinh Phong Đoạn Thảo chặn tay trái của Tô Hùng. Đâu ngờ tay trái của chàng cong lại, chân hữu bước lên nửa bước, tiến gần vào cung giữa. Kim Hoàn Nhị Lang vung tay mặt nhanh như chớp, khóa tay hữu cầm kiếm của Lâm Ngọc Bích. Đây là một chiêu hóa công vô cùng tinh diệu trong quyền pháp của Tam Âm Thần Ni lưu truyền lại.

Lâm Ngọc Bích không kịp thu kiếm lại đã bị Tô Hùng khóa chặt rút kiếm và bị chàng ôm chặt lại rồi.

Ngọc Bích kích động quá, ứa nước mắt không còn cách nào cự nổi. Nàng nói nho nhỏ:

- Người hãy buông tôi ra đã. Chúng ta nói chuyện đường hoàng. Người đối với tôi như vậy không phải yêu tôi, việc này dù chết rồi tôi vẫn còn oán hận.

Lâm Ngọc Bích tuy cố sức vùng vẫy, nhưng đã bị Tô Hùng điểm nhẹ hai huyệt Vi Long và Cự Cốt nên không còn đủ sức lực gì cả.

Đèn tắt ! Thạch thất chìm trong bóng tối âm u ! Sương gió canh khuya lạnh lẽo !

Tô Hùng dùng thủ pháp điểm huyệt Ngọc Bích rất nhẹ, nên sau một khắc hai huyệt đạo tự nhiên đã giải, nhưng nàng không còn phản kháng nữa... Rồi đèn sáng ! Rồi tinh thần của Ngọc Bích cũng tỉnh dần.

Nàng gục đầu lên mình Tô Hùng khóc rưng rức. Chẳng biết vì đau khổ hay bất bình, nàng càng khóc càng òa lên như trút đi cái tương lai đen tối. Tiếng khóc nhỏ dần, nước mắt nàng đã thấm ướt vạt áo trước ngực Tô Hùng.

Bỗng nhiên một giọng nói vang vang:

- Ai khóc ở dưới đó ?

Thạch thất tuy cách miệng hang đến mấy chục thước, nhưng vì đêm khuya tịch mịch, nên nghe tiếng nói như sấm.

Lâm Ngọc Bích giật mình kinh sợ, biết tiếng nói ấy là của đại sư huynh Hoàng Chí Anh.

Nàng nín khóc, cố lấy bình tĩnh nói với Tô Hùng:

- Đại sư huynh tôi đến rồi, làm sao đây ?

Kim Hoàn Nhị Lang thoát nhiên đứng dậy cười, nói:

- Dầu sư phụ của cô nương đến đây tôi cũng không sợ, hãy ở đây đợi tôi ra giết quách nó là xong.

Dứt lời, chàng nắm thanh Kim Hoàn Kiếm bước ra thạch thất.

Lâm Ngọc Bích kinh hãi vội nắm tay Tô Hùng kéo lại, buồn rầu nói:

- Tô huynh không thể làm thế được!

Kim Hoàn Nhị Lang trợn mắt nói:

- Ô ! Không giết hắn thì hắn cũng không tha cô nương.

Lâm Ngọc Bích lo lắng nói:

- Thạch thất này là nơi cấm địa của phái chúng tôi, nếu chưa được lệnh của chủ môn thì không ai dám vào. Tuy tôi và đại sư huynh được lệnh thay phiên gác ở đây song hôm nay vẫn còn bốn phận của tôi canh gác. Tô huynh cứ ở đây chờ, tôi ra tìm cách nói cho đại sư huynh của tôi đi nơi khác.

Tô Hùng buông thanh kim hoàn kiếm, nói:

- Nếu hắn không đi thì đừng trách tôi độc ác.

Lâm Ngọc Bích không trả lời, bước vội ra khỏi thạch thất.

Hoàn Chí Anh mặc sắc phục đen, tay cầm thanh trường kiếm, đứng chặn cửa hang. Thấy Lâm Ngọc Bích bước ra, chàng giật mình lùi lại mấy bước, trở mắt nhìn nàng.

Bị đôi mắt sáng như sao của Hoàn Chí Anh chiếu vào, Lâm Ngọc Bích hồi hộp, mặt nóng bừng, vội cúi đầu mân mê vạt áo, nói:

- Đại sư huynh sao lại nhìn tôi lạ lùng như vậy ?

Hoàng Chí Anh nói:

- Đêm hôm khuya khoắc như thế này, sư muội núp trong động mà khóc, chắc sư muội có việc gì đau thương ?

Lâm Ngọc Bích cười, nói:

- Không có gì ! Sao giờ này đại sư huynh vẫn chưa ngủ !

Hoàng Chí Anh thở dài, buồn bã nói:

- Tam sư thúc quá thiên vị ! Loạn muội tuy giỏi nhưng mới nhập môn phái không lâu...

Lâm Ngọc Bích hiểu ý Hoàng Chí Anh, vội ngắt ngang:

- Đại sư huynh lầm rồi ! Tôi với Loạn sư muội rất thương mến nhau, nàng rất quý trọng tôi, và sư phụ vẫn thương yêu tôi như ngày nào ! Sư huynh... Sư huynh đừng nói...

Hoàng Chí Anh ngạc nhiên hỏi:

- Thế thì việc gì sư muội phải khóc lóc ?

Lâm Ngọc Bích lúng túng nói:

- Tôi... Tôi... vì nghĩ đến thân phận cô đơn...

Hoàng Chí Anh xúc động, an ủi Ngọc Bích vài lời, rồi tiếp:

- Trời đã sắp canh tư rồi, sư muội nên về nghỉ đi, khóc lóc như thế hại đến thân thể, mà chẳng có ích gì.

Chàng nhìn Lâm Ngọc Bích với vẻ âu yếm, có ý chờ nàng cùng đi luôn.

Ngày thường thì nàng không bao giờ chịu đi với đại sư huynh, nhưng giờ đây cảm thấy mình có lỗi nên nhỏ nhẹ nói:

- Đại sư huynh chờ ở đây, tôi vào tắt đèn rồi chúng ta cùng đi.

Nửa năm nay, thái độ của Lâm Ngọc Bích đối với Hoàng Chí Anh rất lạt lẽo, bây giờ bỗng có vẻ lưu luyến, khiến chàng khoan khoái, thỏa mãn, mỉm cười.

Lâm Ngọc Bích xót xa, nước mắt lại chảy ra, vội quay mặt, rảo bước, sợ Chí Anh trông thấy. Nàng vào đến thạch thất thấy Tô Hùng đang ngồi dựa lưng vào vách đá, trông rất bình thản.

Kim Hoàn Nhị Lang hỏi:

- Hắn đi chưa ?

Lâm Ngọc Bích chẳng biết nên yêu hay hận Tô Hùng, vì không làm sao phân tách được lòng mình lúc bấy giờ. Nàng buồn bã nói:

- Đại sư huynh đợi tôi ở ngoài, chờ tôi cùng về Tam Nguyên Cung.

Kim Hoàn Nhị Lang ngẩng đầu nhìn Ngọc Bích cười nhạt nhẽo. Lâm Ngọc Bích thấy thái độ ấy, đâm tức giận, vung tay tát vào mặt đểu giả của Tô Hùng.

Kim Hoàn Nhị Lang lắc đầu né, bắt tay nàng, nói:

- Đại sư huynh của cô nương đang đứng bên ngoài, nếu không bình tĩnh, rủi hấn biết được thì chết !

Lâm Ngọc Bích rùng mình, hai hàng nước mắt rơi xuống lã chã, vẻ mặt có hơi sượng sùng, nói:

- Mặc tôi.

Tô Hùng cười khúc khích:

- Bây giờ cô nương muốn gì ?

Lâm Ngọc Bích khóc sùi sụt, nói:

- Tôi muốn huynh dẫn tôi trốn khỏi nơi này !

Kim Hoàn Nhị Lang mỉm cười, đôi mắt chiếu vào mặt Ngọc Bích, hỏi:

- Cô nương không sợ sư phụ phái người truy sát sao ?

Lâm Ngọc Bích vừa lau nước mắt, vừa đáp:

- Trời đất bao la, chúng ta tìm một nơi nào ẩn dật, tôi sẽ...

Tô Hùng nói vội:

- Không được! Không được! Tôi còn nhiều chuyện chưa làm xong, không thể vì gái đẹp mà trốn đời.

Lâm Ngọc Bích tủi hờn nói:

- Thế thì huynh có ý bỏ rơi tôi rồi ?

Tô Hùng chưa kịp đáp bỗng ngoài cửa động vọng vào tiếng gọi của Hoàng Chí Anh.

Kim Hoàn Nhị Lang đẩy vai Ngọc Bích, nói nhỏ bên tai:

- Đại sư huynh của cô gọi kìa ! Hãy về Tam Nguyên Cung trước đi, còn chuyện chúng ta chậm rãi bàn sau.

Lâm Ngọc Bích sợ Chí Anh chạy vào, miễn cưỡng lau khô nước mắt, nói:

- Được rồi ! Huynh ở đây chờ. Tôi về đến Kim Đỉnh Phong thì trở lại ngay.

Tô Hùng mỉm cười, ngồi im không đáp. Lâm Ngọc Bích tâm thần rối loạn, chạy gấp ra cửa hang.

Hoàng Chí Anh đợi lâu sốt ruột, nên vừa thấy nàng chạy ra mừng rỡ, tiến đến hỏi:

- Chắc sư muội bận dọn dẹp trong thạch thất?

Lâm Ngọc Bích giả cách vui vẻ nói:

- Vâng ! Đại sư huynh chờ có lâu không?

Hoàng Chí Anh thấy đôi mi nàng còn ướt, vội hỏi:

- Sư muội lại khóc nữa sao ?

Lâm Ngọc Bích vừa lau nước mắt vừa đáp:

- Tôi đâu có khóc !

Nói xong, nàng vụt chạy trước, Hoàng Chí Anh vội đuổi theo, không kịp hỏi han gì nữa.

Hai người cùng chạy quanh co, mỗi người mang một tâm trạng riêng biệt.

Bỗng trong góc đá, hai bóng đen loang kiếm nhảy vút ra truy cản, thét hỏi:

- Ai đó ?

Nhưng hai bóng đen đã kịp nhận ra hai người đang chạy đến là Hoàng Chí Anh và Lâm Ngọc Bích, nên họ vội nhảy vèo sang một bên.

- A ! Té ra là đại sư huynh và Lâm sư tử !

Cả hai bóng đen cùng đưa kiếm lên ngực chào. Hai người này chính là hai đạo đồ của phái Côn Luân, vào hàng đệ tử nhỏ nhất.

Lâm Ngọc Bích gượng cười chào đáp lễ, rồi chạy vội về phía trước.

Hoàng Chí Anh muốn đuổi theo, nhưng nhìn hai tiểu đệ lòng ái ngại, dừng chân tìm vài câu chuyện nói qua loa, trước khi giã biệt.

--- oOo ---